

Нам'ятайте
про
Україну!

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
(212) 227-4125
з Нью-Йорку
УНСоюз (201) 451-2200
з Нью-Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVIII. Ч. 29.

ДЖЕРСІ СІТІ ІНЮ ЙОРК. П'ЯТНИЦЯ, 13-ГО ЛЮТОГО 1981

ЦЕНТІВ 25 CENTS

JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, FEBRUARY 13, 1981

No. 29. VOL. LXXXVIII.

Відзначили День Української Державності в Провіденс

В середу, 28-го січня, губернатор Дж. Джозеф Геррелі офіційно проголосив день 22-го січня Українським Днем у штаті Род Айленд. Він привітав американських українців, стейті і висловив їм свою захопленість зберегти українську культуру та побажання вітатися релігійною і політичною свободою. Представниками делегації були: парох української католицької церкви о. митрат Іван Моват, парох української православної церкви о. Митрон Оригон, голова Комітету Спадщини Юрій Тренклер і асистент губернатора Оліан Дешик. На світлинці (зліва направо): Волтер Кіндифорскі, Джесі Кіндифорскі, Тома Чагарин, о. М. Оригон, Ю. Тренклер, Пол Демус, губернатор Дж. Геррелі, о. митрат І. Моват, Таїса Дешик, Іванна Ганушевська, Ліда Дешик, Олена Тренклер, Ю. Дешик, Дмитро Волянський, Марія Чировська, Ірена Клофас і д-р Тарас Ганушевський.

Появився „Український фільмовий довідник“

Кренфорд, Н. Дж. — Тут, під фірмою видавництва „Ключі“, вийшов англійський „Український фільмовий довідник“, автором якого є критик і дослідник кіно Роман Савицький, голова Фільмового відділу Публічної бібліотеки в Елізабет, Н. Дж.

Надрукована праця, перша цього роду, є селективним і критичним довідником кінофільмів (у більшості звукових), які можна позичити або й купити в ЗСА. Канаді й, у випадку деяких фільмів — у Західній Європі.

З дуже малими винятками довідник не включає аматорських чи невикінчених фільмів. Зате складається він із найкращих професійних повнометражних ігрових і документальних продукцій, які показують Україну, українців і їхню культуру незалежно від того, чи самі фільми виконано українською чи іншими мовами.

Аннотований довідник охоплює, наприклад, повнометражні фільми таких режисерів, як О. Довженко, І. Савченко, С. Параджанов, та документальні продукції таких визначних фільмарів, як Жульєн Браєн, Юрій Луговий, Славомир Новицький, Іван Процик, Богдан Солук, Юрій Тамарський і інші. Описані фільми створено на історичному європейському чи на недавньому американському матеріалі та випродюковано в кращих студіях Північної Америки або в інших країнах.

Біля кожного фільму названо джерело-фірму, яка даний фільм продає або позичає. Довідник нотує теж дату випуску фільму, його формат (35 чи 16 мм), назву кіностудії, час тривання в хвилини і мову. Найновіші фільми, описані довідником, випущено в прокат 1979 року.

Останній розділ праці п. з. „Українці у фільмовій і телевізійній індустрії“ реєструє кінофільми і телевізійні програми світу з неукраїнським сюжетом, у яких брали участь українці або місцеві українського походження. Тут зібрано вперше повні списки (перевірені в понад 30 джерелах) місцевих працівників таких режисерів, як С. Бондарчук, Е. Деслава, Е. Дмитрик, Р. Кройтор; таких акторів, як І. Годяк, М.

Мазуркі, Дж. Пеленс, А. Стен; праці українських продюсерів, фільми з участю українських мистців, співаків, письменників-сценаристів, техніків і багатьох інших.

Праця розрахована на працівників і любителів кіно, а головним на школи, бібліотеки й освітні інституції взагалі. Довідник присвячений пам'яті режисера-письменника Олександра Довженка. Видання уфундував видатний меценат науки Володимир Возний із Гемпстеду, Н. Й. Замовляти Довідник слід чеком на 3 (три) долари, виписавши на: Roman Sawycky, P.O. Box 375, Cranford, N.J. 07016

ВЕЧІР ЗЕНОНА ТАРНАВСЬКОГО

Детройт, Міч. — Заходою Асоціації діячів української культури тут у неділю, 22-го лютого ц. р., о год. 4-й по полудні в залі Українського Культурного Центру відбувся вечір присвячений творчості Зенона Тарнавського. В програмі беруть участь: Юрій Тис-Крохмалюк, Олег Лисяк, Христина Липецька, Катерина Потапенко, Галина Калитяк, Роман і Євгенія Скипачевич, Андрій Лятишевський, Марія Лончина-Лісовська, Роман Тарнавський, Микола Кавка. Після програми — товариська зустріч.

ЗБОРИ „САМОПОМОЧІ“ В ПАСЕЙКУ

Пасейк, Н. Дж. — В неділю, 22-го лютого ц. р., о год. 3-й по полудні тут в Українській Централі при 240 Говп авеню відбулися річні загальні збори федеральної кредитової кооперативи „Самопоміч“. Після зборів кредитівки відбулися збори Відділу Товариства „Самопоміч“.

ДЕНЬ ВАШІНГТОНА

З уваги на свято Дня Джорджа Вашингтона, що цього року припадає на понеділок, 16-го лютого — Головна Канцелярія в В-во „Свобода“ будуть закриті. Перше число „Свободи“ в тому тижні друкуватиметься у вівторок, 17-го лютого здатого середі, 18-го лютого.

І. Демянюка оскаржують за „нацистські злочини“

Клівленд, Огайо. — Федеральний прокуратор Джон Горріген оскаржує українця, 60-річного Івана Демянюка, що він під час Другої світової війни співпрацював з німецькими нацистами у винищуванні життів в концтаборі Трєблінка і що служив сторожем у концтаборі Собібор.

У Трєблінці Демянюк бачив, що всі ці речі він затаїв при отриманні американського громадянства в 1958 році. Якщо суд визнає обвинувачення прокуратора слушними, Демянюкові грозить депортація.

Горріген закинув Демянюкові, що всі ці речі він затаїв при отриманні американського громадянства в 1958 році. Якщо суд визнає обвинувачення прокуратора слушними, Демянюкові грозить депортація.

Адвокат обвинуваченого Джон В. Мартін заявив судді Френкові Батісті, що його клієнта німці захопили в полон, коли він служив в Червоній армії і він просидів в полоні від 1942 до кінця війни. Відтак, не вважаючи на старання Советського Союзу, Демянюк не повернувся до СССР.

Під час переслухання біля 150 українців, які пишуть про цю справу щоденник „Нью Йорк Таймс“, демонстрували під приміщенням суду, спалили советський червоний прапор і протестували проти використання советських „документів“ в американському суді.

Іван Демянюк

Між демонстрантами був також 44-річний Валентин Мороз, це недавній советський в'язень, який заявив, що Советський Союз хоче таким поступуванням створити атмосферу ворожнечі між українцями і жидками. Українці твердили, що советські „обвинувачення“ проти Демянюка були підфальшовані советськими чинниками. Вони також заперечують правдивість „свідків“ після 40-річної перерви.

Побіч цієї відбулася також демонстрація життів, які вимахували ізраїльський прапором і називали Демянюка „нацистом“.

У світі

СЕРЕД ЗРОСТАЮЧОГО СКАНДАЛУ уступив в Оттаві британський Високий комісар, який був найвищим представником Британії на терені Канади. Джон Форд. Проти Форда виступили два послани канадського федерального парламенту, заявивши, що він намагався впливати на їхнє голосування в часі майбутнього рішення в справі нової канадської конституції. Хоч Канада формально є британською домінією, але представникам Англії суворо заборонено мішатися у її внутрішні справи. Виявлення цього факту загострило внутрішню боротьбу в Канаді доволі ухвалення нової конституції. Лондон подав до відомо, що після відходу Форда новим Високим комісаром буде лорд Морен, професійний дипломат, який від років працює на різних постах в міністерстві закордонних справ.

УРЯД ЗСА дотепер послідовно відмовляв продаж неутраляним державам модерної зброї. Так поступали без різниці республіканські і демократичні президенти. Тепер наставила велика зміна. Департамент оборони погодився продати неутраляній Австрії 24 бойові літаки Ф-16. Австрійський уряд ще не склав формальної оферти на купно тих літаків, але зголосив запотребування і намір купити їх, якщо буде згода відповідних американських чинників. Департамент оборони вже свою згоду дав і зголосив її Конгресові, який має остаточно рішення — продавати, чи ні. Дотепер ці літаки живаються на терені Європи й у багатьох інших країнах, які, переконавшись у їхній якості, закупили їх. Серед країн, що закупили значну кількість цих літаків, є такі союзники ЗСА і члени НАТО, як Норвегія, Данія й інші.

ВНУТРІШНІЙ КОНФЛІКТ у німецькій соціал-демократичній партії поширюється ступенно на всі ділянки життя. В найближчих днях має відбутися партійна конференція з метою розглянути ці справи. Але заки до цього дійде, вибухнув новий конфлікт внутрішній соціал-демократичної партії в Гамбурзі. Федеральний уряд в Бонні вже давно рішив, що в районі Гамбургу має бути побудована велика атомово електростанція, що цього вимагає господарська ситуація. Спершу проти цього виступили місцеві захисники природи й довкілля, а опісля до них долучилася значна частина міської управи Гамбургу. Врешті-решт вона рішила відложити побудову електростанції в Брокдорфі над рікою Ельбою на три роки.

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ ПАРЛЯМЕНТ, який засідає в Єрусалимі для підкреслення пов'язання цього міста з державою Ізраїля, визначив остаточно дату виборів до нового парламенту на 30-те червня. Ця дата була компромісом між різними парламентарними фракціями, з яких деякі хотіли приспішення виборів, надіючись виграти. Першою з них була фракція Партії праці, найбільш опозиційної групи, яка сподівається сформувати й очолювати майбутній уряд. Ізраїльська Партія праці була при владі від заснування держави Ізраїль 1948 року аж до останніх виборів, у яких виграла коаліція Лікуд, очолена Менахемом Бегіном. Тепер уряд Бегіна переводить цілий ряд контроверсійних або складних заходів, з якими мусів би зволікати майбутній уряд. Серед тих заходів: організування нових житлових поселень на правому березі Йордану, території, колись приналежній до Йорданії, що викликає великі протести серед всіх арабів, а в світі — чималі застереження. Коаліція Лікуд не має вигляду виграти виборів, бо її господарська політика не в силі опанувати господарську кризу.

В ГРЕЦІЇ ПОМЕРЛА колишня королева Фредеріка, мати короля Константина, який був короткий час при владі, доки всенародним голосуванням Греція не стала республікою. Константинові закон заборонив ступити на грецьку землю. Після смерті матері він просив окремого дозволу бути на похороні і йому це дозволено, але тільки на дві години.

Президент Садат з'ясовує свою політику

Люксембург. — Європейський парламент, якого наради відбуваються тепер в Люксембургу, запросив президента Єгипту Анвара ель-Садата виступити на форумі того парламенту з політичним експозе. Президент Садат у своєму виступі обговорив основні питання закордонної політики Єгипту.

З огляду на актуальність нових конфліктів на Середньому Сході президент Садат, сконцентрувавши свою увагу на тому обширі. На його думку Європа повинна відігравати значно вагомішу роль в ньому, як це має місце тепер. Ще донедавна її впливи там були дуже великі, не раз навіть домінуючі, а тепер вона зрезигнувала й створила порожнечу, в яку втискається СССР, нова й чужа для того обширю потуга. Тому на думку Садата, західноєвропейські країни поодинокі й колективно повинні якнайкраще виступити зі своєю ініціативою. Та ініціатива, якщо має принести користь, мусить виходити з визнання прав обидвох чинників держави Ізраїля і палестинських арабів.

Договір в Кемп Дейвіді посунав політичну поагоду тих конфліктів значно вперед. Він створив багато можливостей, відсунув небезпеку війни та є надійною базою для дальших дипломатичних заходів. Завдяки тому договорі постанала можливість нав'язати до попереднього стану з-перед арабсько-ізраїльської війни 1967 року, коли зайняті сьогодні землі на західному березі Йордану належали Йорданії, і притягнули Йорданію в першу чергу до поширених розмов. Садат підкреслює, що деякі арабські країни не шукають мирної розв'язки ізраїльсько-палестинського конфлікту й тому протиставляють визнання формальних прав Йорданії до вирішної участі в розв'язці того конфлікту.

Після виступу перед європейським парламентом і відбуття ряду розмов і зустрічей в Люксембурзі, президент Садат відлетів до Парижа. В Парижі він відбуде розмови з французькими політичними чинниками, а зокрема з президентом Валері Жіскар д'Естеном, з яким у нього були дотепер розходження в справі подолання ізраїльсько-палестинського конфлікту.

В Америці

РЕЧНИК ПЕНТАГОНУ ЗАЯВИВ, що не треба рахувати на скору советську інтервенцію в Польщі, але вони не виключають, що така інтервенція підготовляється, доказом чого є велике змасовлення військових частин на західному кордоні Польщі, а також у Східній Німеччині, де, як відомо, стаціонасе кілька советських, зокрема танкових дивізій і частин летунства. На східному кордоні, — кажуть речники Пентагону, — сконцентровано до 26 дивізій, приблизно 200,000 війська, яке знаходиться у повній військовій готовості. Пентагон вважає, що при теперішній технічній можна заміри інвазії викрити бодай два дні наперед, якщо не скоріше.

ВІДОМИЙ І ПОПУЛЯРНИЙ телевізійний коментатор, який вітшався довірям в усіх американців — Волтер Кронкайт, перестав працювати в „Сі-Бі-Ес Ньюз“ і перейшов у віці 64 років на емеритуру. Його становились перейняв тепер молодий журналіст і коментатор Ден Радер. В понеділок 9-го лютого, в готелі Валдорф Асторія відбувся репрезентативний бенкет на честь Кронкайта, у якому взяв участь державний секретар Александер Гейт, посадив Едвард Кач та багато відомих журналістів, політиків, артистів та його особистих приятелів. На цій вечірній Кронкайт відзначили золоту медаллю Крайової конференції християн і життів, якою ця Конференція відзначає заслужених політичних, громадських і інших діячів.

НЬЮЙОРКСЬКА ПОЛІЦІЯ мусила призначити п'ятнадцятьох поліціантів в цивільному для охорони советських дипломатів, які жалуються, що їх турбують „життєві екстремісти“. Минулого четверга двоє життєвих юнаків — 29-річний Говард Перель і 21-річний Ренді Меллоф — перестригли другого секретаря советської місії до Об'єднаних Націй, Віктора Гладкого, почали його ображати і поштовхувати кулаками. Обидвох арештувала поліція за побурювання советського дипломата і спротив при арешті. Три дні пізніше Перель, який тим разом був в товаристві двох молодих жінок, у подібний спосіб образили першого секретаря місії Ігоря Лапшина і його Дружину. Крім того місія жалується, що її працівників турбують також телефони.

РОБЕРТ ІНМЕН, відомий знавець американської контррозвідки, який був тепер другою з черги людиною в Американській центральній розвідній службі заявив кореспондентам, що його найбільшій шпільою буде тепер зміцнити і омолодити кадри цієї агенції, яка була в останніх роках дещо занедбана. На його думку працівники цієї служби і взагалі американська розвідка служба є знаменита, якщо йдеться про винаходи, вживання модерної технології, викривання закордонної шпідонажі тощо, але вона не допускала в ділянці передбачування політичних і військових змін, які назрівали в поодиноких країнах.

УРЯД ПРЕЗИДЕНТА РОНАЛДА РЕГЕНА вирішив тимчасово припинити економічну допомогу для Польщі, але речник Державного департаменту Вілліам Дайсс заявив, що це тимчасове рішення не має нічого спільного зі змінною прем'єр-міністра в Польщі чи іншими змінами. Дайсс підкреслює, що під теперішню пору Польща потребує радше господарської реформи, а не економічної допомоги зі зовні. Якщо однак ситуація в Польщі усталізується, сказав Дайсс, Уряд ЗСА зревідкує своє рішення і Вашингтон є готовий кожної хвилини допомогти польському народові чим тільки зможе.

ПРИНАЙМНІ ТРИ КОЛИШНІ ЗАКЛАДНИКИ зуміли зберегти і перевести у вільний світ з Ірану свої записки — спогади з 444-денного ув'язнення в забудованих американської абсиди в Теграні. Записки трьох закладників можна сміливо уважати спогадами, бо вони обіймають від 70 до 200,000 слів тексту. Окремі видавництва в ЗСА і за кордоном зацікавлені у виданні цих особистих спогадів колишніх американських дипломатів і службовців абсиди, які мали нагоду особисто спостерігати наслідки іранської революції і поведінку прихильників аятолли Хомейні.

Синтія Дваєр осуджує іранську революцію

Нью Йорк, Н. Й. — Після прибуття на Інтернаціональне лєтвище Кеннеді в Нью Йорку Синтія Дваєр зустрілася зі своїм чоловіком Джоном і трьома дітьми а опісля мала пресову конференцію. На тій конференції вона заявила, що змінила свою думку про ісламську революцію в Ірані й, побачивши, що там діється та як там людям живиться і як з людьми поводитися, вона втратила всі симпатії до неї, які мала перед тим.

Полетіла вона до Ірану з власної ініціативи минулого квітня, щоб призбирати матеріали про іранську революцію, до якої вона ставилася з великою симпатією і власне так хотіла про неї писати. Однак в Ірані вона мала змогу побачити „найгірший аспект цієї революції“. Закидишпигунства під її адресою з боку іранських чинників був „комплетним нонсенсом“, але вона не знала мови Фарсі й через те не раз почувалася дуже загроженою. Була небезпечна, що її засудять на довірки тюрми, хоч проти неї не було ніяких доказів в шпигунстві, але „в Ірані тепер люди поступають зовсім інакше, як звичайно. Мене вони схопили як шпигунку й це було для них дуже вигідне.“

Пані Дваєр заявила відкреслено, що її ніколи ніхто ані на поліції, ані в суді не подав, в чому її звинувачують, не подав ніяких конкретних доказів, взагалі не уточнив, про що йдеться, але все таки її засудили за шпигунство, до якого вона не мала найменшого відношення й іранські чинники знали про це. Тому власне засудили її тільки на дев'ять місяців, хоч там тепер дають за такий злочин досмертні присуди тюрми, або навіть кару смерті. „В Ірані я навчилася, яка цінна наша Конституція, яка багата наслідками сепаратної держави й церкви. Я навчилася знову як молитися. Взагалі в часі дев'яти місяців я багато навчилася.“ — накінеш сказала вона.

Синтія Дваєр

рєтних доказів, взагалі не уточнив, про що йдеться, але все таки її засудили за шпигунство, до якого вона не мала найменшого відношення й іранські чинники знали про це. Тому власне засудили її тільки на дев'ять місяців, хоч там тепер дають за такий злочин досмертні присуди тюрми, або навіть кару смерті. „В Ірані я навчилася, яка цінна наша Конституція, яка багата наслідками сепаратної держави й церкви. Я навчилася знову як молитися. Взагалі в часі дев'яти місяців я багато навчилася.“ — накінеш сказала вона.

Сім соціальних програм будуть збережені

Вашінгтон. — Президент Роналд Реген, намагаючись зловити підтримку його економічної програми, яка виказує великі обмеження витрат на соціальні програми, вирішив залишити незмінними сім програм, які в першу чергу відносяться до пенсіонерів і найбіднішого прошарку населення. Свої пропозиції Біллі Дім передасть 18-го лютого ц. р. до конгресу і над нею відбудеться, як кажуть деякі політичні спостерігачі, „гостра дискусія“ заки вона буде схвалена обидвома палатами.

Програми, які будуть збережені це: соціальне забезпечення для 32-ох мільйонів емеритів, у якому Уряд не робив жадних змін; Медікер, медична програма, яка покриває 28,6 мільйонів громадян у справі Медікейт ще не зроблено рішення; безплатні обідні для бідних дітей шкільного віку з яких досі користає 9,5 мільйонів дітей; додаткові федеральні допомоги для сліпих і старших осіб, яких зараховано до особливо убогої категорії; пенсії і відшкодування для колишніх військовиків; допомогу для шкільної дівторки, батьки яких зараховуються до найбіднішої категорії і програму літніх робіт для молоді з якої, згідно із статистикою, користає понад один мільйон юнаків і дівчат, головним в літніх вакансійних місяцях.

Речники Уряду однозгідно заявляють, що найкращою допомогою для старших і бідних осіб було б здержання інфляції і збільшення вартості долара.

Советські військовики згинули в катастрофі

Москва. — Преса і інші засоби масової інформації в СССР з правила не подають до публічного відомо вісток про катастрофи на терені СССР, а зокрема про летунські катастрофи. Однак з невідомих причин цим разом стався виняток і військова щоденна газета „Красная Звезда“ подала велику інформацію на першій сторінці про летунську катастрофу на Далекому Сході, в якій загинули численні військовики.

Серед жертв катастрофи, якої причини, очевидно, не подано, є командувачий воєнною флотилою Советського Союзу на водах Тихого океану адмірал Еміль Н. Спірідонов. Офіційний комунікат не подає ані всіх привизно, ані скільки осіб загинуло, а тільки стверджує загальною: „В часі виконання своїх службових обов'язків загинули в летунській катастрофі 7-го лютого адмірали, генерали, старшини, кадети, підстаршини, моряки і вояки“. Названі привизна тільки тих генералів і адміралів, чий

світлинки поміщені. Інших не названо.

Серед летунських кіл панує переконання, що катастрофа була вислідом зудару двох літаків, бо згідно з рутиною, з огляду на безпеку, в одному літаку не перелітає так багато визначних осіб.

НОВІ ЗМІНИ В СЕНАТСЬКІЙ КОМІСІЇ

Вашінгтон. — Предсідник Сенату, діючи в імені вищепрезидента ЗСА і покликаючись на закон 94-304, найменував 21-го січня ц. р. трьох сенаторів до Комісії безпеки і співробітництва в Європі на опорожнені у цій Комісії місця. До Комісії ввійшли такі сенатори: Оррін Г. Геч, республіканець з Юти; Генрі Гайнц, республіканець з Пенсильванії, і Алфред М. Д'Амато, республіканець з Нью Йорку. Вони зайняли місця сенаторів-демократів Джорджа МекГоверна з Південної Флориди, Річарда Стовна з Дакоти і Джейкоба Джєвіта з Нью Йорку.

Бл. п. отець-декан
Теодозій Атаманюк

У понеділок, 15-го грудня 1980 року, упокоївся в Бозі, в захисті Препорочного Серця Марії у Філадельфії, священик-емерит бл. п. о. Теодозій Атаманюк. Отець Атаманюк народився 12-го травня 1899 року в Приблуді, Товмаського повіту в Україні. Після закінчення народної школи у рідному селі, вчився він в українській гімназії у Станиславові й здав у Відні матуру в 1920 році.

Духовну семінарію закінчив у Станиславові в 1930 році і того ж року, 9-го червня, був молодий Т. Атаманюк рукоположений на священика станиславським єпископом Владиславом Григорієм Хомишином. До 1943 року о. Теодозій був парохом у Лісвіцях та Телєпівцях на Станиславщині.

В роках 1918-1920 брав участь св. п. Т. Атаманюк у визвольних змаганнях як старшина Української Галицької Армії, за що гогом карався в таборі для полонених українців у Ту-холь. Не краще відносилася до нього польська окупаційна влада під час його душпастирської й громадської діяльності: переслідування, арешти й ув'язнення були ознакою зухвалості й нетерпимості — здавалося б — католицької й „модерністської“ поверсальської Польщі.

У 1944 році, після повного приходу більшовицьких окупантів зі Сходу, св. п. отець-парох разом зі старшим братом о. Осипом, сестрою Євгенією, її чоловіком Казимиром Грабовицьким та їхніми дочками Мартою й Лесею (єдиного сина заборували більшовики) подався на скитальницю на Захід. У різних таборах для українських біженців у Німеччині сповняв обов'язки душпастиря й громадського діяча. У 1949 році разом з родиною прибув до ЗСА і поселився в Трентоні. В тому ж році за дозволом Метрополита Константина Богачевського, разом з братом о. Осипом і малою горсткою таких самих нових іммігрантів, як він сам, отець Атаманюк оснував українську католицьку парафію св. Свм. Йосафата й був її парохом, згодом ще й деканом трентонського деканату аж до відходу на еміграцію в 1975 році.

За весь час свого душпастирства в Трентоні разом з братом о. Осипом Атаманюком, який був його сорудником (о. Осип помер 25-го лютого 1967 року), отець-парох був прикладним ідейним священиком і громадянином. Разом з братом вони дали почин до розбудови парафії, яка сьогодні розрослася до могутнього „Українсько-Католицького Центру“, розташованого на чотирьох акрах власної землі при 1195 Дуц авеню, з новобудованою просторою церквою, вивішеною іконостасом і виконаними вітражами і новими лавками, приходяським будинком, двома репрезентативними залами, парафіальною школою, просторою паркувальною площею та присадибною землею-парком. Усіма цими надбаннями, що за душпастирства в парафії наступили бл. п. отці Атаманюк (о. Едвард Левандуський — 1968-1969, о. Юрій Маркевич — 1969-1970, о. Володимир Грабець — 1970-1975, о. Іван Бура — 1975-1976, о. Теодор Данусар — 1976-1977, і теперішнього отця-пароха й декана Ярослава Федика) за видатною грошовою допомогою СУК „Провидіння“ та жертвеними членами парафії — біля 500 душ — були остаточно завершені. Користуються ними сьогодні не лише члени парафії, шкільна молодь і різноманітні українські установи й організації, але також й сусіди — американці.

Іван Р. Костюк

Помер українсько-румунський
поет — св. п. Орест Масикевич

Нову передчасну втрату висококультурної людини поіме український народ 8-го жовтня 1980 року. В Буфті, біля Букарешту, перестало битися серце видатного поета, перекладача й публіциста бл. п. Ореста Масикевича.

О. Масикевич прийшов на світ у родині церковного дяка Сидора Масикевича 9-го серпня 1911 року в селі Неполоківці, на Буковині (тепер Чернівецька область). Народну освіту проходив у рідному селі, а середню — в Державній гімназії в Чернівцях. Університетські студії завершив у Чернівцях на філологічному факультеті. У 1918 році батьки перейшли жити в село Шипинці того ж повіту. Тут Орест ще гімназистом організував чоловічий хор і упрямляв ним безперервно, будучи студентом. Опріч того брав живу участь у національно-культурному й політичному житті на Буковині. Був членом студентського товариства „Запорожжя“, в якому його обирали більше разів головою (сеньйором), членом управи співочого товариства „Буковинський Кобзар“, членом товариства „Українська Школа“, „Руська Бесіда“ й інших українських організацій. Якійсь час був редактором українського щоденника „Час“ у Чернівцях. Рівночасно брав активну участь у боротьбі української молоді за здорове українського націоналізму за права українського народу на Буковині. Ще студентом писав поезії та короткі нариси, які друкувалися в українській чернівецькій пресі або в пресі поза Буковину.

Під час заняття північної Буковини совєтською армією в 1940 році Масикевич покинув Буковину та переселився до Букарешту. Після вибуху німецько-совєтської війни в 1941 році Масикевич повернувся до Чернівців, де стався допрацювати українцям, переслідуваним тодішньою румунською владою. Перед наближенням німецько-совєтського фронту в березні 1944 року він знову переїхав до Букарешту. Тут, восени 1945 року, його схопили агенти НКВД і після допитів по різних совєтських тюрмах він потрапив до концтабору на каторжній роботі, звідки його звільнили аж після смерті Сталіна в 1955 році із дуже надшербленим здоров'ям.

З тавром совєтського заслання важко приходилося йому жити в країні — совєтському сателіті, бо не міг знайти відповідної праці до його культурного рівня, навіть українська газета в Букарешті „Новий Вік“ відмовлялася друкувати його вірші, написи й оповідання. Велика зміна в наставленні до нього прийшла аж у 1971 році, коли видавництво „Критеріон“ у Букарешті надрукувало його першу збірку поезій „На місячних пережестях“, за яку поет удостоївся державної премії від Співки Письменників Румунії. Тоді Співка прийняла його в дійсні члени. Після завершення 60-річчя письменника йому призначено місячну літературну пенсію — 2,500 левів.

А в останньому часі намага до праці поета почала меншати в наслідок прогресуючої серцевої хвороби. Мимо трьох інфарктів до 1978 року він все ж таки встиг приготувати й видати в 1979 році свою другу збірку поезій „Буревісник“. Підготував він до друку ще збірку прози на 1980 рік, яку вже не встиг завершити. Майже увесь час року 1980-го хворів і хоч приблизно місяць до смерті йому вложено операційним шляхом спеціальну батарею для скріплення серця, але це вже мало помагало. Його серце перестало битися 8-го жовтня минулого року.

Співка Письменників Румунії шанувала пам'ять українського поета ширшим оповіщенням про його смерть і допомогою у похоронах письменника, зокрема участь на них представників Співки, який у прощальному слові при відкритті могили звеличав поета й його творчий шлях. У похоронних відправах взяли участь чотири священики: три українці і один болгарин, відправляючи українською, румунською і старослав'янською мовами — при поважній участі приятелів покійного поета: українців і румунів. Кілька приятелів покійного заспівали на могилі „Вічна пам'ять“ і пісню „Видиш, брате мій“.

Співка Письменників Румунії належно оцінила поетичну творчість О. Масикевича, уважаючи його одним з кращих письменників — хоч він писав майже виключно по-українськи. Така оцінка не подобалася деяким менше обдарованим письменникам з „Української Літературної Студії“ при Співці Письменників Румунії, які зі заздрості недовгобачливо ставилися до Масикевича. Але Масикевич так мав більше приятелів, ніж ворогів.

Орест Масикевич був одним з видатніших українських письменників і громадських діячів на румунському терені. Він був співсоведником „Української Літературної Студії“ при Співці Письменників Румунії і деякий час її головою. Співпрацював в українській газеті „Новий Вік“, у журналі „Культурний порадник“ і в румунських періодиках „Скрісул Банатулуй“, „Драпелул Рошу“, „Вякул ноу“ тощо. Опріч своєї оригінальної літературної творчості він — як досконалий знавець мов української і румунської — багато перекладав з румунської на українську мову, а зокрема з української на румунську. Він добре також володів німецькою, французькою і російською мовами. Деякі переклади св. п. О. Масикевича з української мови він робив на замовлення голови Співки Письменників Румунії Захаріє Станку. Це „Вибрані поезії“ Павла Тичини, роман Олеса Гончара „Циклон“ і інші, але через його передчасну смерть вони ще не надруковані. Найціннішим його перекладом є переклад поеми Івана Франка „Мойсей“, яку, читаючи румунською мовою, не відчувається, що це переклад.

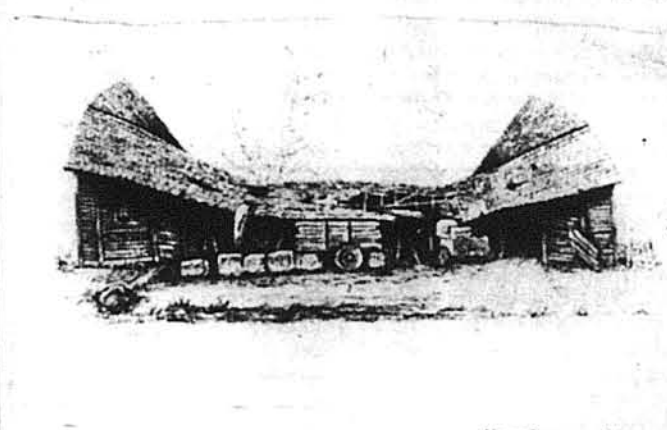
Свою працю та літературно-творчість Орест Масикевич лишив по собі гарну і тривалу пам'ять. Його смерть є великою втратою для української і взагалі людської культури.

Василь Руснак

Д-р Н. Нінювський — телевізійний консультант

Лінгвістичні, літературні й мистецькі обдаровання та наукові надбання були вирішними чинниками в тому, що телевізійна корпорація „Аксес“ (Access) поклікала д-ра В. Нінювського на посаду консультанта у справах мови та культури.

Ця телевізійна корпорація, під опікою Провінційного уряду Алберти, Канада, дістала урядове доручення підготувати українську телевізійну програму для українських малайт, які не говорять по-українськи. В англійському морі телевізійна програма для українських малайт — це подвійний успіх для численної української спільноти в Алберті й в її столиці, в Едмонтоні, та ще один особистий успіх д-ра В. Нінювського, щоб з його науково-мистецьким педагогічним досвідом позначитися в житті української дітвори по цей бік моря.

Картина мистця В. Нінювського з циклу „Альберта коліс і тепер“.

Д-р В. Нінювський — скромна людина зі сталевим волею, у перших імміграційних роках для утримання невеличкої сім'ї на поденний дванадцять і чотирнадцять-годинний праці робітника, кімнатного та вітринного малюра, кресляра, комерційного мистця тощо — укладав свій час якось так зручно, що вечірні громадська праця, численні статті до української англійської преси, графічні малюнки та вечірні літні курси на університеті ніяк не поступалися перед важкою працею на хліб насути.

З 1958 року доля стелила інший шлях і спрямовувала В. Нінювського в русло ширших досягнень. По чотирнадцятирічній праці учителем Альбертському університету, де й закінчив магістерсь-

писала „Свобода“. Ле Межирер закупила чотири праці мистця — дві українські церковні крапковалі тейніки для Провінційного Державного Музею та дві картини в графіті до „Скарбінні подарунків для визначних державних мужів-гостей“.

І знову ж під кінець минулого року після виставки картин д-ра Нінювського у Лефевр галерії провінційної газети „Альберта Канвильс“ опублікувала низку репродукцій з його графічних праць, у яких відчутний подих столітніх життєвих перших і других українських поселенців Алберти, з яких тут подається одна репродукція. Між іншим, д-р В. Нінювський є членом 497 Відділу УНСоюзу.

На день 11-го січня ц.р. панувала надворі холодна сніжиста зима. В теплій залі церкви Богоявлення зібрався батьки, дідуся, бабусі, дідівора та зацікавлені громадяни полюбуватися різдвяною програмою, яку дбайливо приготувала пластова молодь із допомогою виховників.

На залі залунали ніжні дитячі голоси, прославляючи новонародженого Сина Божого традиційною українською колядкою, а жваві новачки руки вбравли свіжу ялинку прикрашави свого власного виробу. Вбравши ялинку, пластуни і пластуни з почуттям виконали монтаж декламацій, інсценізацій, співу й інструментальної музики.

Дивлячись на дітвору, було виразно видно, з яким старанням вони хотіли показати своїм рідним, що вони навчилися під час сходу. А на обличчях глядачів відраділивалися погляди задоволення, зворушення та задоволення, що ще такі існує горстка української молоді, яка при дбайливому вихованні й оточенні проявляє своє сподіння й привабливість до дорожнотностей традиції своїх батьків і пращів.

Крім спільних виступів, глядачі мали присміяну почиту молоді музичні таланти — на фортепіані грали Олеса Іуран, Ніна Денісенко, Богдана Зазуля, Уляна Лукецька та Оксана Хвесик, а на акордеоні — Андрій Денісенко. Присутні були особливо захоплені співом Марка і Тані Міллер, котрі в супроводі фортепіана й-

Щедрий Вечір ОЖ ОЧСУ в Нью Йорку

Учні Школи Українознавства Осередку СУМ-А в Нью Йорку в першому раді (зліва): Олександр Рєшнітнік, Христина Пенджола, Тіна Беренда, Ліза Візнік; в другому раді (зліва): Юрій Прятка, Наталка Маслій, Соня Рєшнітнік, Стефан Кобилецький.

Різдвяні святкування в Україні належать до найкращих і найбільш шанованих празників, а з ними зв'язані прекрасні багаті звичаї і традиції українського народу, що віддзеркалюють шляхетну родинну культуру наших предків. Ці тисячолітні висококультурні звичаї і глибокими релігійними ідеалами, мораллю зробили нас сильним народом із незламною вірою у правду. Так, тут наша сила — сила України.

Об'єднання Жінок ОЧСУ в Нью Йорку перебрало на себе обіт плекати і передавати молодому поколінню наші історично-культурні звичаї і традиції. Рік у рік воно влаштовує Ялинку для дітей, Прощору для української громади Нью Йорку, а цього року, — Щедрий Вечір.

За почесним столом засіла президія: ред. В.Мазур від Голови Управління ООЧСУ, о.С.Шевчук, ЧСВВ, від парафії св.Юра; проф. І.Вінник, ВФонт; мгр. П.Андрієнко-Данчук від Школи Українознавства Осередку СУМ-А і голова ОЖ ОЧСУ Марія Лозинська. За беззастережними столами з кутею і Йорданською водою, засіли численні гості. Отець С.Шевчук відчитав молитву, поблагословив столи, а подруги почали виносити традиційні страви.

Голова М.Лозинська щирим словом привітала гостей та в короткому нарисі підкреслила спасенну силу українських звичаїв, традицій для нас, а відтак заклала всіх при святковій Вечері об'єднати духово в одну родину та перенестися в думках до наших братів і сестер в Україні, згадати нескорених борців-мучеників, які в московських тюрмах, „психушках“ та в концтаборах далекого Сибіру гинули за святу ідею незалежної соборної України.

Глибокопошаровані і цікавий реферат про „Різдвяні звичаї в Україні“ виголосила проф. Павлина Андриєнко-Данчук. Прелегентка сягнула ще до передісторичної дійсності вірувань і світогляду наших предків, повних культурної символіки, які пережили до християнської доби. Українська церква прийняла ці величезні культурні вірування, вклала в них християнські ідеали, мораль, релігійний зміст. Вони віддзеркалюють тисячолітню духову культуру нашого народу, і ми мусимо їх і надалі вірно зберігати.

За такий успішний попис належить велика подяка всім молодим виховникам, котрі з посвятою і зацікавленням провадили тижневі сходи. Окрема щира подяка належить пл.сен. Тамарі Денісенко, Ярї Кєкіш, Христині Ковч, Іванові Крамарчуку і Христині Венловській за їхню допомогу. Велике спасибі також усім щедрим і трудящим матерям, котрі постійно підтримують пластову працю і подбали й цього року, як і в попередніх роках, про смачну перекуску і печиво.

Такі пописи і зустрічі повинні відбуватися частіше, бо це велика нагода для молоді в товаристві своїх ровесників і батьків розвивати рідну мову, спів і мистецтво. Спільні пописи в присміяний спосіб прищеплюють любов до традицій й культури батьків та пригтовляють молоді до суспільно-організаційного життя.

Валентина Макогон

HNIZDOVSKY
WOODCUTS, 1944 - 1975
A Catalogue Raisonné by ABE M. TAMIR, Jr. with a foreword by PETER A. WICK
and an autobiographical essay by JACQUES HNIZDOVSKY
Price \$25.00 hard bound, postage and handling one dollar.
New Jersey residents add 5% sales tax.
SVOBODA BOOKSTORE
Jersey City, N.J. 07310

Вступайте в членів УНС!

В пам'ять інж.Євгена Пастернака

В пам'ять інж.Євгена Пастернака

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ У СТЕМФОРДІ

Стемфорд, Конн. — В неділю, 1-го березня ц.р., в Українській малій семінарії у Стемфорді відбудеться Український День. У програмі передбачено: год. 10:30 Архидієц Служба Божого півпрагмента Владика Василь Лостен, єпископ Стемфордської єпархії з участю Архидієц Миколи

рослава Любачівського. Співслужитимуть оо. шамб. Л. Моско та прэф. П. Дудак; год. 12-та — спільний обід; год. 1-ша по полудні — змагання в доповідях та мистецькому читанні. Склад журі: о. Любомир Мудрий, д-р Іван Фліс, головний представник УНС, Ярослава Кіналь. Гостям раді.

РІЧНІ
ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИФЕДЕРАЛЬНОЇ КРЕДИТОВОЇ
КООПЕРАТИВИ„САМОПОМІЧ“
в Джерзі Сіті, Н. Дж.

відбудуться

дня 22-го лютого 1981 року
в малій заліУкраїнського Народного Дому
90-96 Fleet Street, Jersey City, N.J.

Початок в год. 3-й по полудні

Перед зборами членів Кредитівки,
в год. 2-й по пол. відбудуться

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ О.У.А.

„САМОПОМІЧ“ в ДЖЕРЗІ СІТІ

Запрошуємо усіх Членів нашої Кредитової
Кооперативи до участі в Загальних
Зборах.

ДИРЕКЦІЯ

SELF RELIANCE (J.C.)

FEDERAL CREDIT UNION

558 Summit Avenue ■ Jersey City, N.J. 07306

Український Лещетарський Клуб „Сокіл“
Сиракюзі, Н. Й.
впаштовує

ЛЕЩЕТАРСЬКІ ЗМАГАННЯ

ЗА ПЕРШІСТЬ УСЦАК-у
(Української Спортової Централі
Америки й Канади)

та за мандринову чашу в пам'ять

Д-ра МИРОСЛАВА ОРЛОВСЬКОГО

в днях 21-го і 22-го лютого 1981 року
на Song Mt., Tully, N.Y.HWY No. 81, Exit 14, 15 хвилин на південь від Сиракюз.
СУБОТА, 21-го ЛЮТОГО 1981 р.Год. 8:30 — Видання чисел, а описля кругобіг і великий кру-
тобіг. Чоловіки, жінки, сеньйори, юнаки і юначки
(14-18), хлопці і дівчата (9-14).
Год. 7-ма веч. — БЕНКЕТ, роздача нагород у Голдлей Інн.

НЕДІЛЯ, 22-го ЛЮТОГО 1981 р.

Год. 9-та — Збірка до плоского бігу.

Зголошення змагань (через спортивні товариства), з опла-
тою \$12.00, вислати не пізніше, як до 18-го лютого, на
адресу:DR. NICHOLAS G. BONATIUK
108 Cooper Lane • Dewitt, N.Y. 13214
Tel.: (315) 446-2262КІМНАТИ: ГОЛДЕЙ ІНН, Норд Сиракюзі; автошлях 81, виїзд
25, Seventh North Street, та автошлях 90, виїзд 36.
(6701 Buckley Road). Tel.: (315) 457-4000.УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
ВІДКРИТТЯ
НОВОЇ
ВИСТАВКИ„УКРАЇНСЬКІ
РУШНИКИ“

21-го лютого 1981 року

ВСТУП ДО МУЗЕЮ: 1 дол. — дорослі, 50 ц. — пенсіонери і
студенти, що мають відповідну посвідку.
МУЗЕЙ ВІДКРИТИЙ: від 1-ої до 5-ої год. дня, від сиреди до
неділі.203 Second Avenue • New York, N.Y. 10003
Tel.: (212) 228-011064-ий Відділ СУА в Нью Йорку, Н. Й.
впаштовуєв суботу, 21-го лютого 1981 р., о год. 4-й по пол.
в Домівці СУА, 108 Друга Авеню, Нью Йорк, Н. Й.ПОКАЗ ПРОЗІРОК
ВИКОНАННЯ
ЮРІЯ НАВРОЦЬКОГО

ПРОГУЛЬКА ДО ГРЕЦІЇ

з поясненнями

ХРИСТІ НАВРОЦЬКОЇ

Щиро запрошує Громадянство та Членок СУА
УПРАВА ВІДДІЛУ

На північ від Дрогобича у віддалі шести кілометрів розташоване село Вацевичі — тепер Залужжя — над річкою Бар. Село було невелике, коло 130 родин, у тому одна третина римо-католиків, які до Першої світової війни говорили по-українськи, зберігали ті самі звичаї, ходили до української католицької церкви, ховали мерців на нашому цвинтарі, а також належали до церковних братств і товариств.

Село мало гарну муровану церкву Перенесення мошів св. Отця Миколая, чималий мурований парафіяльний дім і просторі господарські забудовання, збудовані в 1900-1904 роках за тодішнього пароха о. Пастернака. В 1911 році перенесено о. Пастернака до Зіболок Жовківського повіту, а на парафію у Вацевичах прийшов молодий, прихильний і енергійний о. Микола Іванусів (1873-1961).

Село в той час було мало національно свідоме, майже поголовно старші громадяни були неписьменні, населення називало себе русинами, а назви України — українці починали набирати прав громадянства після визвольних змагань у 1918-20 роках.

До парафії належало Старе Село і присілки: Підгора, Раковець, Скибичі, які разом з Вацевичами налічували 906 парахіїв. Знову в селі Снятинка, два кілометри, була дочерня церква св. отця Миколая, дерев'яна, збудована в 1867 році, яка нарахувала 994 парахіїв. Служби Божі відбувалися

Пам'яті о. Миколи Іванусіва

(У 20-ту річницю смерті)

за чергою у Вацевичах і Снятинці кожної другої неділі. Церква у Вацевичах потребувала ще внутрішнього вивіювання й іконостасу.

Парафіяни в більшості — це були малоземельні селяни. Земля їхня глиниста, мало врожайна, вимагала багато праці та сильних угноєнь. Господарі, щоб прохарчувати родину, продавали заповідарма свою працю поміщикам, працюючи в нього на полі й у лісі. Невеликий відсоток селян працював у дрогобицьких фабриках, а також на тартаку і в броварні на Гирівці, власниками яких були жи-ди.

Такий був стан Церкви і парафії у Вацевичах, коли о. Микола Іванусів перебрав парафію під свою опіку. Після упорядкування своїх родинних справ, налаштувавши власну господарку, молодий парох взявся до праці в громаді. Отець Микола Іванусів був свідомий того, що тільки організовані в українських культурно-освітніх і господарських організаціях можна буде підняти національну свідомість своїх парафіян, зокрема підняти господарську освіту і культуру. В тому напрямі отець-парох почав організувати найбільш свідомих і відданих парафіян, часто запрошував їх на балачки, вказував на потребу організації „Просвіти“ і Т-ва „Сільський Господар“ у нашій громаді.

Ідеї і плани отця-пароха знаходили шораз більше зрозуміння. Гурт прихильників більшав. Було зроблено підготовку для організації Т-ва „Просвіти“, але вибух Першої світової війни тим пляном перешкодив: мужчин у віці до 42 року життя покликано до війська, багато з них пропало на різних фронтах Австрійської імперії. Після війни і визвольних змагань у 1918-20 роках вже під новим окупантом — Польщею, пришлося культурну і освітню працю починати від початку. Та тепер ця праця була далеко легшою і знаходилась більше зрозуміння. Ті, що були при війську, переїхали і побачили багато світу, бачили, як живуть і працюють інші народи, пізнали потребу науки, знання і тому самі починали за нею шукати. В тому напрямі о. Микола Іванусів дуже багато допомагав, давав поради, підбирав відповідну літературу, піддержував всі позитивні плани та дораджував, що і як робити.

Проте родинна трагедія знову припинила на деякий час цю корисну працю. В 20-их роках померла дружина, паніматка; лишилися діти, які вимагали ще батьківської опіки; наймолодша донька Надя мала шойно кілька років життя. Упорядкувати родинні справи забрало довший час, після чого о. Іванусів знову включився в громадську працю. За його починком організовано Т-ва „Просвіту“, децю пізніше — „Сільський Господар“. У тій громадській праці допомагали і тісно співпрацювали парафіяни: Михайло Фур, Микола Дідух, Микола і Петро Косик, і інші, головню з молодшого покоління.

Читальня „Просвіти“ придбала гарну бібліотеку, з якої користалася особливо молоді осінніми й зимовими вечорами. Організовано аматорський гурток, що ставив вистави. Організовано свята Шевченка, Державності й інші національні імпрези. В 1936 році за починком о. пароха набуто досить вигідний дім, який перебудовано, і він став культурним осередком громади. Тут приміщено всі товариства, а також споживчу кооперативу кранішню „Зоря“.

Село зберігало українські традиції та звичаї, строго їх практикувало в часі родинних і релігійних свят, як весілля, хрестини, похорони чи в часі свят Різдва Христового і Великодня. Після нашої прогрі, коли Рада Амбасадорів у 1923 році признала західно-українські землі Польщі, пішов сильний польонізаційний натиск перше на римо-католиків, а далі і на українців. В 1924 році графіня Тарнавська, добра якої — земля і ліси — розтагалися на кілька сусідніх сіл, віддала безкоштовно кілька десят моргів землі для новоствореної римо-католицької парафії, вибудувала дерев'яний костел і парафіяльні будинки та спровадила римо-католицького священника. З того часу село розділилося на два різнонаціональні табори. Боротьба і ворожнеча поміж ними набирала з року на рік більшого завзяття й ненависти, а це доводило до постійних конфліктів у громаді і родинях мішаних подруж.

Польська меншість мала претенсії й амбіції ридати в селі, і тому різними штучками „вигравала“ вибори до громадської ради чи до державних установ — сойму і сенату. Така політика поляків активізувала українську сторону в боротьбі за її права, підносила національну свідомість і об'єднувала українських громадян. На чолі української громади стояв о. Микола Іванусів, гуртуючи коло себе найсвідоміших громадян.

Перед кожною більшою акцією, як вибори, шкільних плебісцитів і інші, парох скликав до себе з десяток свідомих і відданих господарів, з ними укладав конкретний план діяльності. В селі не було телефонів, а щоб скликати господарів на нараду, о. Іванусів казав мені — тодішньому учневі гімназії, це зробити. В тих усіх нарадах і праці

Ст. Петербург на Фльориді — це може одно із найкращих міст цілого т. зв. „соняшного степу“. Воно несе обітницю з усіх боків сизого моря, а до нього і строменно-голубого піднебесся не перестає посміхатися кучерявою прозолоттю сонце. І про не гостинне місто слід було б написати не коротенький „прозаїчний“ формою і висловом“ огляд із душі побіжним описом; для цього далеко краще підійшли би репортаж-есей, проназаний морською романтикою та окремою поезією у прозі.

Признаюся шире, що коли я перший раз переїздив із Тампи до Сарасоти крізь „лаванну“ до Ст. Петербургу, — це місто називають зовсім слушно „містом пенсіонерів“, — я поділяв цей погляд. Насправді бо багато старших віком людей, які тут поселилися на постійно або втекли із холодної півночі, щоб тут пережити зимівлю, — таких тут прозивають „сеньйорими пахаками“, бо як тільки розтопиться на півночі сніг, вони, мов перелетні птахи, відлітають домі, — вешталися спривоку по вулицях і парках-сквериках або сиділи під дахами. А всі ці думи, що винилися і покоробилися од старости, творили окремий сценарій, у якому перестарілу кулісідистості синхронізували із цими „сеньйорами“, що дожилися такого почесного доживи.

Але коли я оце тепер вдруге заїхав до Ст. Петербургу і мене, підібравши на автобусній станції, перекинули з „лаванну“ по через 90 вулиць на північ, до цієї частини міста, що в ній здебільшого скупчилося і поселилося українське населення — із своєю церквою, яка своїм хрестом начебто благословляє саму серцевину цього „клянтлика України“, — в ме-

мені доводилося брати активну участь. Треба підкреслити, що українська громада виходила все горою, і за це мстилася польська сторона на отцеві-парохи: на денному порядку були поліційно-адміністративні репресії, грошові карі за виготовлення української трансписії, єго прізвиську з метриках, за листування з адміністрацією українською мовою, за проповіді в обряді і традиції і за участь отця-пароха в культурній і господарському житті своєї парафії і громади.

Та отець парох не здавався, твердо стояв і обороняв прав своїх парафіїв. Для добра української громади зробив отець Іванусів впродовж довгих п'ятидесяти років дуже багато. Він був завжди доброї думки, толерантний супроти кожного співбесідника, приязний і зрівноважений, любив молоді, був добрим пастором, а парафіяльний дім був гостинним для всіх відвідувачів, головню студентської молоді.

В часі другого наїзду російської влади на західні українські землі о. Микола Іванусів залишився на місці зі своїми парафіянами, але не довго дозволили йому сповняти душпастирські обов'язки. Його звільнили, проте завжди стараннями парафіян немолодому вже душпастирві дозволили мешкати в парафіяльному домі. Події, які зайшли в нашій Церкві в Україні в 1946 році, важко о. Іванусів переживав, болів разом з Владиками, священниками і мирянами, яких в'язнили, переслідували, вивозили тисячами на Сибір.

Помер о. Микола Іванусів на 89 році життя в 1961 році, залишивши двох синів — інженерів і дві дочки, вдови по священниках, але передчасно загинули з рук КГБ. Третя дочка, наймолодша Надія, померла в 1945 році. На похорон зібралось дуже багато людей. В часі похорону несено кільканадесят віників. Навіть режимна церква не могла минути мовчанкою особу покійного і вислала шістьох священників із сусідніх сіл з дорученням активно взяти участь в похоронних відправах. І не лише парафіяни, але також багато людей із сусідніх сіл відправили бл.п. отця М. Іванусіва на вічний спочинок.

Ст. Петербург очікує на вас

не доосновніско змінилися поняття про це „місто пенсіонерів“.

Місто Ст. Петербург нараховує коло 125 постійних українських родин, але у зимовий сезон це число потроється або четвертється. До Ст. Петербургу слід підходити і розцінювати його не лише на основі його привабливої атрактивності, але може скоріш, щоб приглянутися якнайпильніше і вирішити, що вам, як українській людині, видаватиметься немов дорогим, близьким і рідним. Бо у багатьох випадках це і будуть основні фактори, що вирішуватимуть про вибір вашого перехідного, чи пак — постійного місця у цьому „соняшному степі“.

Немає сумніву в тому, що пією особливою атрактивністю є у Ст. Петербурзі наша українська громада. А один з моїх приятелів назвав Ст. Петербург досить вдало містом, що робить на нього враження „Нової Запорізької Січі“, до якої шораз все більше прибувають і „козакимовики“, і прибуває туди чимало „вільного козакства“, щоб у ньому поселитися на постійно.

Щоб описати повнотою всю діяльність нашої української громади в цьому місті, для цього варто було б перевести окремі інтерв'ю з багатьох осіб і всебілімаючого репортажу. І тоді для нього було б місце, але в журналі, не в щоденнику. Але варт хоч у найкоротших зарисках розповісти про найосновніше, що проходить у цій громаді. І коли розглядати профіль культурно-освітньої діяльності громади, то він і всесторонній і таки дуже помітний.

Промотором діяльності є Українсько-Американське Товариство. Одним із його заслуг було те, що українська тутешня громада включилася до доброго пропагандивного засобу поширення українського ймення в цьому місті — до „Етнік Шоу-лейс“. Його приміщено в найпопулярнішому тут причалі („рієт“), який візується глибоко в море. Тут, під велетенською і архітектурно вельми цікавою будівлею на самому кінці „рієту“ приміщено доволу цього велетня 34 „кіоски-галерії“ різних етнічних груп, кожна під своїм окремим національним прапором знаменом. Ці постійні „кіоски-галерії“ — це своєрідні невеличкі культурно-мистецькі амбасаді кожної нації.

На цьому причалі побудоване теж об'ємисте підвищення-сцена, де всі етнічні групи мають змогу пописувати своїми хоромними, танцювальними або сольовими виступами, при чому, треба ствердити із примемністю, що українська етнічна група тут „не пасе задніх“, а на усіх своїх окремих чи теж збірних виступах завжди корисно вирізняється з-поміж інших національних етнічних груп, виступам яких завжди пригортаються не сотні, а тисячі прихильних глядачів.

В українському кіоску-галерії я зустрів дуже идалу пропагаторку нашого українського мистецтва Любу Циховляз, яка дуже переконливо і вичерпною милою пояснювати не-українцям відвідувачам символіку багатьох експонатів, підказувала і дораджувала, що там найбільш характеристичне і підходило б до смаку і бюджету покупця.

Українській громаді пощастило в тому, що має дуже талановитого не лише професійного диригента, але теж і культурно-мистецького організатора інж. В. Бемка. В. Бемко теж зорганізував тут танцювальну групу. І так кожній неділі співає хор у своїй церкві та при нагоді на різних українських національних торжествах у місті і поза містом, де є наші українські скупчення.

Та найкраще може є те, що В. Бемко є водночас диригентом велетенського загального міжнародно-етнічного хору тут і це, мабуть, уперше в Америці, що поруч „Візантійського хору“, в якому співають виключно самі голландці, на „Міжнародному Етнічному Фестивалі“ в Ст. Петербурзі співають всі, починаючи від греків і кінчаючи на чорних африканців, тобто представники всіх 34-ох етнічних груп, починаючи відомо маршувати пісню „Гей, там на горі січ іде!“. Якраз в цьому місяці, починаючи від 20-го до 22-го лютого, відбуватиметься вже шостий за чергою „Інтернейшнел Фолк Фейр“, що в ньому тутешня українська громада матиме нову нагоду показати перекір багатства свого фолк-лору.

Вона просто не під силу вичислити, в чому найбільше заслуга того, що українська громада в цьому місті почала лінійно приріпати зростати і прибирати на своїй поселенчій і культурній динаміці. Але об'єктивно позиціюючи, то вагоме посилення розпочалося в останньому десятиріччі, коли до Ст. Петербургу прибув Богдан Головід, один із наших „дивізійників-комбатантів“, що своїми фаховими і вичисливими порадами „рієт-естейтора“ зумів показати всім тим, які приїздили до цього міста в пошуванні місця на постійний осідок, не лише всю атрактивну красу цього міста, але теж і користі, коли хтось поселиться в ньому.

Найважливіша ж у цьому „клянткові України“ була рідна атмосфера, що істворює наша громада. Так, своя українська громада, у якій ви знайдете свою рідну Церкву, яку очолює справжній душпастир-громадянин о. В. Пелех; церкву — зі залом, що в ній відбуваються всі імпрези, не згадуючи вже про те, що коли небажано справжньої великої залі, то культурне життя громади попливе дуже бистріше, як не було досі.

Що наша громада наставляє тут на повну „самостатність“, свідчить це і той факт, що тут заснувалося зовсім новий Відділ УНСОЮзу, який очолює відоме місце на лічак М. Михайленко. Відділ уже нараховує 25-тиох членів. Якраз у тому часі, коли я побував у Ст. Петербурзі, заповілилися „христини“ цього нового Відділу.

Справжніми двигунами і творцями у цьому ділі, щоб Ст. Петербург піднісся на ще вищий шабель, є багато наших громадян, з яких я назву: М. Сеника, М. Когула, д-ра Гуналюка, п-во Левинських, Левинських. Більше і десятки інших не менше заслужених і вартісних громадян, оних безлічених культуротворців, які промунують дорозу своїй громаді і змагаються за те, щоб її під кожним оглядом робити ще мішнішою і швидішою.

Вони всі разом, включно із автором цих рядків, кажуть: „Приїждіть до нас на постійне поселення! А коли не можете назавжди, то приїждіть до нашого соняшного вірня на зиму. Ст. Петербург запрошує вас і очікує на вас“.

Ярослав Петрович

НАРАДИ УПРАВИ
СЕНЬЙОРІВ УНС

Джерзі Сіті, Н. Дж. — В п'ятницю, 20-го лютого ц.р., відбудуться чергові наради управи Об'єднання сеньйорів Українського Народного Союзу о год. 1-й по полудні в Головному Канцелярії УНС, при 30 Монгомері вулиці в Джерзі Сіті (3-й поверх). На порядку денному: аналіза минулої річної з'їзду сеньйорів УНС на Союзі; опрацювання детальної програми 7-го з'їзду; легалізація Об'єднання, набуття дому тощо.

Замість квітня на святу молитву
кзшого Дорогого Приятеля

бл. п.

ВАСИЛЯ МАСНИКА

складаємо 25.00 доллара
на ФОНД СВ. СОФІЯ.

Даток передано до того ж Т-ва у Філадельфії, Па.

Імж. Олександр і Ірена МАМЧИНІ

Іван Фур

Таким гостем у Бофалло, в неділю, 1-го лютого 1981 року, був о. д-р Любомир Гузар, Архимандрит Чину Отців Студитів, який завітав до ЗСА з Рим. Основною причиною приїзду о. Архимандрита до Бофалло була його участь в окружній нараді, яку організувала Крайова управа Т-ва „Свята Софія“ для членів і представників Т-ва „Свята Софія“ таких місцевостей: Сиракузи, Рочестер і Бофалло.

Учасниками наради крім о. д-ра Любомира Гузара були: д-р Галина і д-р Святослав Клофас з Сиракуз, інж. Роман Вергун, інж. Марко Лонкевич, Марта Крамарчук, Володимир Коль-

Незабудений гість

що й Андрій Ярш і Рочестеру: Оксана Бережницька, Неоніла Стецьків, Степан Шипилявий і д-р Михайло Лоза - з Бофалло. Крім того на нараду прибув о. д-р Володимир Дашко з Ст. Катеринс, Канада.

Центральною постановою наради був, очевидно, о. Архимандрит Любомир Гузар - член Т-ва „Свята Софія“ в Римі, особа, яка тісно співпрацює з Блаженнішим Патріархом Йосифом.

Отже Архимандрит докладно з'ясував присутнім структуру, характер і цілі Т-ва „Свята Софія“, згідно товариств, бо крім Т-ва

„Свята Софія“ в Римі існують ще такі самі товариства (філії) в інших країнах масового українського поселення, а саме: в ЗСА, в Канаді, в Англії, в Бельгії і в Австралії.

Кожне з цих товариств діє згідно з законами країни, на терені якої воно існує. Однак всі ці товариства зв'язані однією ідеєю і служать одній цілі: несуть допомогу Українській Католицькій Церкві.

Але товариства „Свята Софія“ не є церковними, а релігійними товариствами, і через те не підлягають вони церковним властям. Т-ва „Свята Софія“ не є масовими товариствами під оглядом членства. Це своєрідні корпорації з обмеженим числом членів. Всі члени поодинокі Т-ва „Свята Софія“ мають рівні права. Членство не є спадковим.

Заключачи по собі, вважаю, що й інші учасники наради скористалися з доповіді о. Архимандрита дуже багато. Незвичайно корисною була також після доповіді дискусія, яка виходила іноді поза основну тему доповіді, бо учасники, маючи між собою таку авторитетну особу, якою є о. Архимандрит Любомир Гузар, ставили також питання відносно інших справ, зв'язаних із Українською Католицькою Церквою.

На всі ці питання о. д-р Гузар давав вичерпні відповіді. Наряду з о. Архимандритом можна вважати своєрідним семінаром, на якому учасники багато ділового навчилися. Наряду відбулася в приміщенні Пластової Домівки.

З присутністю в Бофалло о. Архимандрита Любомира Гузара місце Патріархальне Товариство пов'язало відмінивши для народження Блаженнішого Патріарха Йосифа. Управа Бофалльського Патріархального Товариства мала велике бажання, щоб о. Архимандрит звеличав своєю присутністю свято на честь Блаженнішого Патріарха, і це здійснювалося о. д-р Любомир Гузар дав згоду відслужити молебню в наміренні Блаженнішого Патріарха і відголосити доповідь на святоточних сходах.

Молебень відслужено після вищезгаданого наради в церкві Св. Миколая в Бофалло. Крім о. Архимандрита, молебень служили: о. митрат д-р Павло Івахів, парох цієї церкви; о. Василь Кондуський, парох церкви Св. Василя Великого в сусідньому Ланкастері, і о. д-р Володимир Дашко зі Ст. Катеринс, Канада. У молебні взяв також участь о. Павло Гресків - парох церкви Св. Івана Хрестителя, але між вірними.

Беспосередньо після молебня відбулися святоточні сходи в церковній залі. Учасників сходи було надспівано багато. Всі бажали почути доповідь непересічного проповідника і бесідника. Доповідь о. Архимандрита була присвячена Патріархальній ідеї. Головна суть доповіді дається словами: патріархат є запорукою єдності Української Католицької Церкви!

Святоточні сходи закінчилися відспіванням молитви для Патріарха Йосифа. Відкрив сходи голова Патріархального Товариства в Бофалло Василь Макух. Програма святоточних сходи не була велика, але атмосфера сходи була справді святою. Ця атмосфера створилася без сумніву - о. Архимандрит своєю появою і своїм словом, а теж і всім священикам, що брали участь у молебні.

На урочистість святоточних сходи не мало вплинуло членива стіна, удорожана місцевим мистцем Мар'яном Борачком. На полтавському килимі, який поховали в кімнату ХХІІІ сторіччя, містився уміщений великий розмір образ Патріарха Йосифа, а по боках - образи Святих Апостолів Петра і Павла. Ці два образи - копії образів із Собору Святої Софії в Києві. Копії, як і образ Патріарха, виконав сам мистець Мар'ян Борачок.

Не можна не згадати і стародавнього хреста (смаля і бронза), який походить із ХУ сторіччя і є власністю мистця Мар'яна Борачка. Після офіційних сходи присутні залишилися в залі і при чаю, каві та при солідно провели ще деякий час на розмовах - здебільшого такі на тему патріархату. Багато з присутніх мали змогу ближче познайомитися з о. Архимандритом.

Патріархальне Товариство в Бофалло відмінило День Народження Патріарха не тільки у вищезгаданий спосіб: за ініціативою Патріархального Товариства мирян української католицької парафії Бофалло й околиць привітали Патріарха окремими привітальними картками.

Михайло Лоза

ТАТКИ! Зв'яжіть замовлювачів дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб заповнити ім'я в нашій громаді у вільному світі нового світового члена!

КОЛИ ПОДорожуєте:

- АВТОМ власним або чужим
- АВТОБУСОМ
- ПОЇЗДОМ
- ЛІТАКОМ
- ЧИ КОРАБЛЕМ

всюди і завжди хоронить Вас

акцидентова грамота українського народу

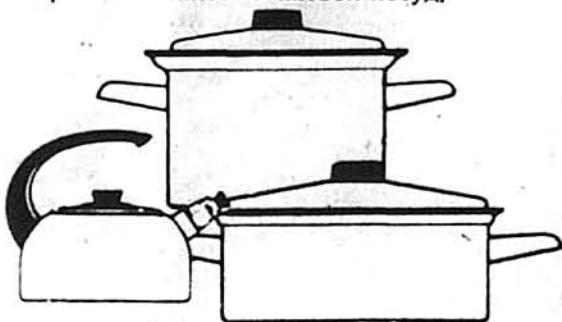
СОЮЗУ!

КУХОННА ПОСУДА ЗОВСІМ ДАРОМ!

Люксусова кухонна посуда з Австрії, полірована порцеляновою масою з декоративними різнокольоровими квітами.

Вкладаючи на звичайне ошадностевеkonto 1,000 доларів, одноразово, ви одержите одну кухонну посуду зовсім ДАРОМ.

За одноразовий вклад 5,000 доларів одержите комплект - п'ятьох посуду.

Deposit \$1,000 into a regular savings account and you will receive one cookware item ABSOLUTELY FREE.

When depositing \$5,000 you will receive a complete set of five cookware pieces free.

SELF-RELIANCE FEDERAL CREDIT UNION

Федеральна Кредитова Кооператива

„САМОПОМІЧ“ в Чикаго

2351 W. Chicago Ave. Chicago, Illinois 60622 Tel. (312) 489-0520

Вартість Китаю...

(Продовження зі стор. 2)

розстрілюють, мордують голодом.

Цикли соціалізму

Існують кілька універсальних циклів соціалізму. Перший етап - це великий соціалістичний вождь - Сталін, Муссоліні, Мао, Го Ші-мін, Кастро.

Другий етап - повне огдушення населення - конформізм. Цей етап вже закінчився у Советському Союзі.

Третій етап - потреба розвинути продукційні сили, зруйновані за попередніх етапів і розбудовані озброєння. Із якою метою? Можна розвинути три цикли універсального соціалізму. I. Боротьба за владу і знищення противників. II. Обернення людей у слухняну юрбу без можливості і потреби самостійно мислити і, врешті III. Відбудова знищеної економіки та будова воєнної сили. Цей етап тільки починається в Китаї.

Тут комуністичні країни, включно з Китаєм, чекують клопоти. Будова нової воєнної сили можлива тільки при відповідній технічній свободі та контакті із капіталістичним світом. А це неможливе без виходу із ізоляції.

Для відвернення уваги населення від поганого стану вгальні в країні і шукання причин такого, приходиться на допомогу великий брак харчів. Недавно це пояснювало саботажем „ворогів народу“, тепер приходиться старі і вічно нова байка про капіталістичне оточення. Висококваліфіковані технічні менше бояться владі як рядові працівники і вони знають, що їх праця в озброєнні мало має спільного з соціалізмом. Але цілі населення знає, що збройна індустрія буїно розвивається на некористь усіх інших галузей.

Можливий і четвертий етап розвитку соціалізму, який веде (чи приведе) до його самознищення. Це є в тій чи іншій мірі перехід до приватної власності та ініціативи. На четвертий етап напевно прийде чекати досить довго. Західні капіталізм рвено допомагає „соціалізму“ продовжувати своє існування величезними кредитами. Така допомога західного капіталізму приведу до нового знищення мільйонів людей.

Варто також мати на увазі проникання советської версії соціалізму в західні держави. Це проникання йде повільним шляхом, таким повільним, що звичайно люди на Заході його не заважають. Інколи такий соціалізм називають „повзучим“. Він рухається хуткістю слимака, але все таки рухається. Чи такий соціалізм переможе покажуть майбутні 5-10 років.

Будова соціалізму в Китаї ішла шаблонним способом, який фізично злікував мільйони добрих мозків та привів до економічного та духовного банкрутства.

Вліті 1977 року заступник предсідника китайської Ко-

(Продовження буде)

Не забувають...

(Продовження зі стор. 2)

Половчак і його дітям, що їх власті Чикаго затримують фактично в якості закладників без будь-якої юридичної і моральної підстави.

Кореспондент Манаков наводить також розповідь советського консула в Чикаго Євгенія Антипова, який каже, що „навокло Половчаків створилася напружена, невиносима обстановка. Судові власті всіляко проволікають з розглядом їхньої справи. Розгляд спочатку був призначений на 26-го січня ц.р. а потім відкладений на неозначений час“.

„Самого Михайла Половчака - каже консул Антипов - позбавлено роботи. Бачиться з сином Володимиром він може раз у місяць в присутності федеральних агентів. Місцеві українські націоналісти заарештовують Половчаків розправою, а також шантажують їх тим, що вони схоплять і меншого, шестиріч-

муністичної Партії признає у Пекіні, що голодує 100 мільйонів китайців, а 20 мільйонів-безробітні.

Злидні і терор

На цифрових даних це виглядає так. 1978 року Китай мав 900 мільйонів населення і всього 295 мільйонів тонн зерна. При чому в Китаї картоплю офіційно вважають зерном із розрахунком - 4 тони картоплі рівняються 1 тонні рису.

Не входиши у детальні розрахунки треба сказати, що Китай має у 2.3 разів менше зерна на людину, як СССР, хоч і в Советському Союзі населення майже голодує.

Китайському всього 15 мільйонів тонн рису, стільки продукують маленька Італія. Такої кількості не вистачає на виріб зброї.

Карткова система в Китаї - звичайне явище. Китаєць отримує на місяць одну третину літра рослинної олії, 600 грамів цукру, біля 1 кілограма м'яса, 18 кілограмів крупи на родину (не сказано яку) і 24 яйця. Така кількість дає людині менше як тисячу калорій у день, а працююча людина потребує 3,500-5,000 калорій денно. Зрештою, так є в Пекіні, на провінції ще гірше.

Нужда в Китаї неймовірна. Середньо-китайський робітник отримує на місяць приблизно 300 доларів. У найкращих колгоспах сильний чоловік заробляє 180 доларів річно, а жінка 120 доларів річно. Безплатне лікування в Китаї є байка для найбідніших. Але є закриті неопаніті шпиталі для партійної еліти. Смерть Мао, так, як і смерть Сталіна дала можливість у всіх клопотів обнулювати „банку чотирьох“ на чолі із жінкою Мао. Але і смерть Мао і його культ після смерті не можна цілком ліквідувати, бо це приведе до знищення структури влади. Хоча населення приведені до стану цілковитого послуху, треба знати більш-менш логічний вихід із тяжкої духовної та економічної кризи.

Тому на початку 1979 року КПК проголосила „серу демократичного“ соціалізму із певними видами (розмірами) приватної власності, так як і в СССР. Звільнено з таборів 110 тисяч людей, які там каралися як „вороги народу“ десятки років. Появився самвидав. На урядові становища претендує (кандидату) більше кандидатів як станович. Це ніби демократія. Однак всі кандидати перевірені партією і мають згоду кандидувати. Проскандується нова конституція, з'являються нові релігійні організації. Побачили світ досі заборонені книги, класики звіткової літератури, приїжджають туристи.

Це все нагадує хрущівську відлигу, яка хутко замінилася приморозками. Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

Досі кожен соціалізм, советський і китайський, не може вирішити завдання як дати людям необхідніше до життя. Можна сумніватися чи - і коли Китай досягне стану озброєння теперішнього Советського Союзу.

ВІДИЙШЛИ ВІД НАС

ГЕЛЕН ДАНСАК, членка УНС Відд. 5 св. Миколая в Асторії, Л. Ай., ч. II, номер 21 жовтня 1980 р. на 73-му р. життя. Нар. 1907 р. в Мінусинських, Тернопіль, Зах. Україна; членкою УНС стала у 1961 р. Залишила у смутку сина Стефана, Похорон відбувся 24-го жовтня 1980 р. на цвинтарі Моравія, Стетен Айленд, Н. Й.

Вічна Ій Пам'ять!
М. Хомачук, секр.

МИХАЙЛО СЕНЧУК, член УНС Відд. 22 Т-ва Доброї Волі в Чикаго, Іл., номер 9 листопада 1980 р. на 67-му р. життя Нар. 1913 р. в Україні; членкою УНС стала у 1938 р. Залишила у смутку дружину Лоретту, дочку Сандру і сина д-ра Деніса. Похорон відбувся 12 листопада 1980 р. на цвинтарі Елмвуд, Елмвуд Парк, Іл.

Вічна Ному Пам'ять!
Гелен В. Олек, секр.

ОЛЬГА ЗАГІБАЙЛО, членка УНС Відд. 76 св. Івана Хрестителя в Ньюарку, Н. Дж., померла 5 грудня 1980 р. на 67-му р. життя. Нар. 1913 р. в Шамокіні, Па.; членкою УНС стала в 1934 р. Залишила у смутку невістку Бетті Е. Загібайло, 4 внуків та близьку і дальшу родину. Похорон відбувся 8 грудня 1980 р. на цвинтарі Голлівуд Меморіал Парк в Юніон, Н. Дж.

Вічна Ій Пам'ять!
Юлія Демчук, секр.

СВА МАЛЬКО, членка УНС Відд. 325 Запорозька Січ в Брукліні, Н. Й. померла 1 грудня 1980 р. на 92-му р. життя. Нар. 1888 в Галичині; членкою УНС стала в 1928 р. Залишила у смутку дочку Ольгу. Похорон відбувся 3 грудня 1980 р. на цвинтарі св. Івана у Міддл Вільдс, Н. Й.

Вічна Ій Пам'ять!
Василь Цюпа, секр.

ВАРВАРА А. ВІГ, членка УНС Відд. 155 Запорозька Січ в Перт Амбой, померла 16 грудня 1980 р. на 38-му р. життя. Нар. 1947 р. в Перт Амбой, Н. Дж.; членкою УНС стала у 1963 р. Залишила у смутку чоловіка Івана і матір Катерину Кудирку. Похорон відбувся 19 грудня 1980 р. на укр. кат. цвинтарі в Говпланді, Н. Дж.

Вічна Ій Пам'ять!
Меланія Лоренс, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ,

1-го БЕРЕЗНЯ 1981 р.

ОМАГА, Небраска. Річні загальні збори т-ва „Карпати“ 356 Відд. о год 3-й по пол., в приміщенні церковної домівки. На порядку звітні Управи та вибір нової на 1981 рік - М. Деланго, М. Воробець, касир, О. Продивус, секр.

РІЗНЕ

Унікалі! Унікалі!

МОЖНА НАБУТИ

БЮСТ ТАРАСА

ШЕВЧЕНКА

В БРОНЗІ

Другий оригінал пам'ятника Кобзареві України в Енкаріаціон, Парагвай. Поет в класичному (старшому) віці.

Розмір: висота 90 см; ширина - 45 см.

Ціна - 6.500.00 дол.

MYCHAJLO IWASIWKA

92 Second Avenue